

UNIUREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIUREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Cum au ieșit alegerile.

In Ardeal în numeroase județe au biruit voturile Partidului Național. —
In Vechiul Regat celea mai multe voturi le-a avut generalul Averescu.

— *Rezultatele cari se știu până Joi dimineața în 27 Mai.* —

Ziua cea mare a alegerilor a trecut. Votul s'a potolit. Satele răscolite s'au întors la vetrele lor. In noaptea de Marți spre dimineață, au mai rămas la urne numai judecătorii și asistenții, să numere voturile și să statorească rezultatele. Când scriem noi aceste șire, nu putem ști încă încheierile din toată țara, căci telefoanele sunt cupriase peste măsură și vestile se încrucisează cu multă furie; nu știm ce să alegem dintr'ânsele. Ne silim totuși să facem o iconă cât mai limpede despre cece am putut afla până Joi în 27 Mai.

*

Noi cunoaștem mai bine decursul votărilor din județul Târnava mică, care este al nostru și l-am putut avea mai sub ochi. Trimisul „Unirii Poporului“ a văzut mai multe secțiuni de votare și a cules informațiunile sale la fața locului. El a văzut însuși și scrie cum a aflat.

Satele din Târnava mică s'au dus la vot cu mare însuflețire. Și au fost așa cum le-am știut totdeauna, într'un gând și într'o simțire. Minunat lucru și minunată unire! Târnăvenii români au dat dovadă că sunt un popor însuflețit, brav și curajos. Popor de convingeri și de rânduială. Nu s'au coborât la neorindueli, la patimi și la bătăi. Târnăvenii au fost o oaste măreață și cinstită, ca și în vremile de demult. Bravo Târnăveni!

Ungurii, Sașii deoparte, Românii de alta

In județul Târnava mică străinii de neam au 45 la sută din numărul tuturor voturilor. In acest ținut însă, unde Românii au avut atâtea de răbdare dela Unguri și dela Sași, era firesc ca nepoții lui Traian să tie în altă tabără decât urmașii lui Tuhutum și ai Flandrilor de demult. Dacă Ungurii și Sașii s'au dus cu generalul Averescu, Românii s'au dus cu Maniu și cu candidații Partidului Național. Lista naționalistă era curat românească, cu oameni cunoscuți din partea locului, pe care sătenii îi cunosc bine și i-au avut de atâtea ori în mijlocul lor ca conducători și fruntași. Poporul a stat zid la spatele lor și acum. De altfel în inimile Târnăvenilor d. Maniu și Partidul național e adânc săpat din luptele cu ungerii și deacolo nici o altă propagandă nu-i poate scoate. Ei au votat aproape toți, unu ca unu, cu lista dlui Coltor dela Blaj, Dr. Ilarie Holom și Dr. I. Bianu.

Secașenii, Roșia, Tău, Broșteni.

Cei mai însuflețiți alegători au fost Roșienii și vecini lor dela Tău, Broșteni și de aiurea. La Roșia nu numai bărbații și bătrânii, dar și copiii și femeile au fost toți în picioare în zilele de dinainte și dela alegeri. Era de ajuns să se arete d. Coltor în Roșia și comuna întreagă era un codru de flori și de frunză verde.

In ziua alegerii la secția din Roșia frumos au venit la vot Șoroștinenii, conduși de preotul Victor Neamțu și de țaranul fruntaș Bianu. Au venit cu steaguri și cu cântece naționale.

Tot acolo au venit și Scheii din Cergăul mic, cu bănzile lor de aramă. Aceștia și Sașii din Cenade aveau table cu steaua generalului Averescu și cu Partidul Poporului. Curând s'a văzut că ei nu sunt pe placul Roșienilor. Scheii s'au și purtat provocător, punându-se spre seară cu muzica lor în fața cirezilor de vite cari veneau dela pășune, cari s'au speriat de trimbițele și de dobele scheiești. Roșienii tare s'au cătrănit pentru atâtea îndrăzneală și provocare și erau gata-gata să-i umfle pe Schei, dacă nu-și călcau pe inimă la indemnurile pacinice ale delegaților naționaliști. Dl Radeș din Veza s'a purtat aici brav și cuminte.

Roșienii nici noaptea nu s'au hodișnit, ci au așteptat cu răbdare și'n pace înălțătoare rezultatul voturilor. Altfel votarea la Roșia a decurs în cea mai deplină ordine și pace.

In glas de olopot la voturi...

Auzim la Roșia că alegătorii din Armeni au plecat la vot încă Luni noaptea, înainte de ivirea zorilor. In turnul bisericii au început să sune clopotele și toaca, să se scoale tot satu, și așa au plecat Armenenii la împlinirea sfințelor datorii cetățenești. I-au petrecut în cântece și în urale nevestele, copiii și bunicile gârbovite.

— Dumnezeu să vă ajute, să scoateți dreptatea poporului! — îi indemnau cei rămași acasă între căsuțele pitite în noapte.

Pe Târnava-mică.

In ziua votului după amiazi o mașină sprintenă ne-a dus pe Târnava-mică, la Sâncel și la Cetatea de baltă. Fiind a treia zi de Rusale tot poporul e în sărbătoare. Tineretul se prinde în horă pe la porți, iar la primărie alegătorii își așteaptă rândul în arșița soarelui

dogoritor. Ei nu se plâng de căldură și de foame, cu toate că unele sate au trebuit să stea șilboc din zori de zi până în cântatul cocoșilor, noaptea. Pretutindeni satele stau zid în jurul preoților, așa cum se cuvine la zile atât de însemnate.

La Sâncel ungerii dela Sânmiclăuș își au tabăra lor, ei au venit, deacasă încă, foarte „hangosi“ și precum se spune cam chefeliți.

Sașii din Șona, deoparte și ei, unu ca unu pe lângă stea și pe lângă lista lui Hedrich al lor.

La Cetatea de baltă curtea cea largă a școlii e ca o tabără de soldați în odihnă. Nu sunt însă soldați, ci alegători cu cămăși albe, întinși pe pajiște, la umbră. Fac glume și se țin cu strășnicie pe lângă lozincile lor aduse în suflute deacasă.

Un țaran chipeș din Sântămărie când ne îndreptăm și noi spre casa votului, ne întimpină cu ochi gulmeți:

— Ați venit să vedeți inele? In bun loc ați venit, aici e magazie întreagă!

Votarea decurge în ordine, judecătorul Deleanu, un tinăr frumos și elegant, asudă din greu împărțind buletinele. Jandarmii sunt pacinici și preventivi. N'au nici o treabă de făcut, căci poporul, scumpul nostru popor, e bun și cuminte ca pâinea cea caldă și albă. Ungurii trec și ei la vot cu pălăriile lor țuguiate. Românii îi privesc cu zimbete în colțul gurii și le aruncă doar câte-o vorbă mai subțire, de săcăială. Incolo bună pace și rând, ca la moară.

Auzim că tot așa au fost voturile și'n celelalte secții de votare ale județului. Câteva imbrânceli de-or mai fi fost pe la Boian. Și o moarte de țigan, care a murit de căldură, în drum spre Hususău.

Numărările de voturi au ținut în unele secții până Miercuri în zori, iar pe la amiazi rezultatele din Târnava-mică au început să sbore pe fire de telefon și de telegraf spre toți cei curioși să le afle.

Voturile din Târnava mică.

Secția	Naționalii	Averescenii	Liberalii	Anulate
1. Blaj	497	549	20	9
2. Crăciunelul de jos	861	512	28	44
3. Roșia de secaș	1351	788	33	51
4. Sâncel	867	785	43	50
5. Nadeș	151	1104	16	10
6. Sânmărtin	688	1728	103	70
7. Hususău	1133	1169	17	157
8. Cetatea de baltă	1370	1107	33	24
9. Boian	1095	967	113	39
10. Dumbrăveni	463	1147	40	23
11. Șmig	312	562	108	18

12. Iernut	1060	710	99	42
13. Bachnea	550	1451	77	50
14. Bălăușer	304	1201	56	18
15. Sănpaul	491	606	189	82

In alte județe ale Ardealului.

Până la încheierea acestor șire știm rezultatele din următoarele județe:

	Guvernul	Naționalii
Alba-Iulia	8765	22637
Târnava-mare	16476	7349
Sibiu	15114	15907
Cluj	14189	26688
Făgăraș	4822	10108
Turda	7411	9865
Sălaj	22787	25578
Bihor	25407	31254
Maramureș	6275	7452
Timiș Torontal	44874	46079
Brașov	12488	8906
Mureș	22210	8856
Odorhei	19957	557

Până Joi dimineața se știa, că Partidul Național a ieșit în județele: Alba, Cluj, Făgăraș, Turda, Sălaj, Someș, Sibiu, Bihor, Hunedoara, și Maramureș.

Guvernul în Brașov, Ciuc, Trei-Scaune, Odorhei, Mureș, Bistrița, Satu mare, Târnava mică și Târnava-mare.

In Vechiul Regat.

Guvernul	740,000	voturi
Național-Tărăniștii	250,000	"
Liberalii	130,000	"

Pe toată țara.

Guvernul	1,312,799	voturi
Național-Tărăniștii	742,815	"
Liberalii	165,117	"

După o socoteală dela București deputații ieșiți se împart astfel: Guvernul are **278** deputați; Național-Tărăniștii **82** deputați; Liberalii **13** deputați; Cuziștii **9** deputați.

Evanghelia Duminicii.

Duminica I. după Rusalii, a tuturor sfinților, Mateiu 10, 32-38 și 19, 27-30.

Biserica noastră amintește și sărbătorește în fiecare zi pe câte unul și mai mulți sfinți, Dară fiindcă sfinții sunt neasămănat mai mulți decât zile într'un an, pentruca să nu piardă întrepunerea pentru noi către Dumnezeu a nici unuia dintre ei, în Duminica întâie de după Rusalii îi amintește și sărbătorește pe toți deodată.

Cine sunt însă sfinții? Oamenii cucernici și cu frica lui Dumnezeu, cari au ținut poruncile dumnezeiești și bisericesti cu scumpătate, cari și-au mărturisit credința totdeauna când a fost de lipsă cărora nu le-a fost greu să-și jertfească totul: averea, familia, sănătatea, ba chiar și viața pentru Domnul nostru Isus Hristos. Chiar de aceea și începe sfânta evanghelie de astăzi cu cuvintele: „Celce mă va mărturisi pe mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi eu pe el înaintea Tatălui meu carele este în ceruri. Iară celce se va lăpăda de mine înaintea oamenilor, și eu mă voi lăpăda de el înaintea Tatălui meu carele este în ceruri”.

Dar poate, că vă veți mira de aceste cuvinte ale Domnului. Pentruce are El lipsă să-l mărturisească cineva înaintea oamenilor? Doară e Dumnezeu, are puterea cea mai mare în lume! Adevărat, dară El venind în lumea aceasta păcătoasă, și ticăloasă, a trebuit să afle împotrivire. De aceea zice: „Să nu vă pară că am venit să arunc pace pe pământ: n'am venit să arunc pace, ci sabie. Că am venit să despart pe om de tatăl său și pe mamă de fată-sa și

pe noră de soacră-sa: și vrăjmașii omului casnicii lui”. Și într'adevăr, nicidecum nu s'au dovedit a fi mai adevărate aceste cuvinte ale Domnului ca în veacurile dintâi ale creștinismului, când oamenii se despărțeau deolaltă pe baza credinții, așa că de câteori nu s'a întâmplat, că tatăl era păgân iar fiul creștin, mama păcătoasă, iar fata logodnica lui Isus, nora fiica lui Hristos iar soacră închinătoare idolilor. Și atunci tatăl și mama și-a părțit pe fiul lor propriu ori pe fata lor păgânilor, iară soacră pe noru-sa, așa că s'au adevărit întru toate cuvintele Domnului că „vrăjmașii omului casnicii lui”.

Dar Domnul merge mai departe, El arată și mai învederat, că mai bine este a asculta de Dumnezeu decât de oameni, și zice: „Celce iubeste pe tată sau pe mamă mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine; și celce iubeste pe fiu sau pe fată mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine. Și celce nu-și ia crucea și nu vine după mine, nu este vrednic de mine”.

Apostolii și învățăceii Domnului au rămas foarte adânc pătrunși de cuvintele acestea. Li-se păreau aceste cuvinte un fel de muștrare, un fel de neîncredere, de aceea: „Atunci răspunzând Petru, a zis lui: „Iată noi am lăsat toate averile, muierile, copiii noștri, ba chiar și meseriile noastre — și am venit după tine, ce va fi dară cu noi? Ei așteptau după toate jertfele acestea o lămurire, o mângâiere, o îmbărbătare ba chiar o răsplată dela Domnul. Și Isus, în bunătatea inimii sale, n'a întârziat să le-o dea, și îndată le-a răspuns lor. Dar să auzim chiar cuvintele evangheliei:

„Iară Isus a zis lor: „Adevăr zic vouă, că voi, cari ați venit după mine, lo nașterea cea de a doua oră, când va șede Fiul omului pe scaunul mării sale, veți șede și voi pe douăsprezece scaune, judecând cele douăsprezece neamuri ale lui Israel. Și tot cel ce-și va lăsa casa sau pe frați, sau pe surori, sau pe tată, sau pe mamă, sau pe muier, sau pe prunci sau frații pentru numele meu, însușit va lua, și viața de veci va moșteni”. Unde trebuie o răsplată mai mare, mai mângâitoare, mai bogată și mai minunată ca aceasta? Jertfa aceasta mare se

Foița „UNIRII POPORULUI”.

Dinte pentru dinte.

Alegerea aceea de primar se făcuse cu mare zarvă și stărnise multe patimi. Florea Bogdan, om cu carte, om cinstit și întâia gazdă din sat, nu fusese pus de prim-pretorul între cei trei candidați, deși de cincisprezece ani tot el a fost primar în sat. Nime nu putea ridica piatra în potruva lui Florea, ba din potruvă el fusese om cinstit și energic conducător al satului și multe lucruri bune s'au făcut sub stăpânia sa. Nici prim-pretorul nu putea să aibă nimic în potruva lui, căci în cei cincisprezece ani n'a fost lipsă să-l înfrunte o singură dată pe primar. Alegătorii deci nici nu voră întâi să creadă, că Bogdan n'ar fi pus în candidație; când slujbașul superior le repeși numele celor trei candidați, alegătorii rămaseră nespuse de mirași, apoi începură să lărnuiască, să se mânie, să amenințe. Dar prim-pretorul fu neînduplecat. Atunci, la comanda popii, toți alegătorii părăsiră sala.

Vezi bine, nu este pădure fără uscături. Doi jurați, pârgarul și un pădurar rămaseră și-l votară pe cel propus în locul întâi pe Ilie Marcu. Om cinstit acest Ilie, cunoscător de slovă, dar moale nevoe mare, un »neftelete», cum li spuneau sătenii, și chiar nevastă-sa.

Popa și cu ceilalți cercară să strice alegerea, dar fură respinși de toate instanțele. Oamenilor le intră un cuiu în cap și, ori cum

cercară, nu-l mai puteau scoate: »Cine să-l dujmănească pe Florea Bogdan?»

Florea nu răspundea nimic la întrebările lor, nu părea supărat și își vedea în tihnă de plugărie. Se părea, că se simte mai bine fără povara primăriei în spate, vorbea bucuros cu oamenii. Dar de lucrurile satului nu se mai interesa: niciodată nu-și mai puse piciorul în casa satului, deși era membru virilist în consiliul comunal. Oamenii îl rugau, în fel și chip, să meargă și el la ședințe când erau de adus hotăriri mai însemnate, dar fu înzadar.

— »Știi bine că nu din vina noastră n'ai fost ales, li ziceau ei.»

— Știu, răspundea Florea Bogdan, dar n'am vreme să viu.

El nu lua parte la ședințe, dar știa tot ce se petrece, tot ce se hotărăște acolo. Urmărea de aproape toate faptele notarului din sat, părea că pândeste ceva. La vre-o jumătate de an se hotărî vânzarea pădurii din Coasta cornului. Bogdan tresări la vestea asta, pe o clipă păru că i-se face lumină în cap, dar în curând văzu că se înșelase.

Din ziua aceea notarul cerca în toate chipurile să câștige prietnia lui Florea. Și, când Bogdan înțelese asta, se răci tot ca și când l-ar fi sleit crivățul. El nu fusese niciodată în dușmănie cu notarul, ba chiar au fost prieteni, și crezu, că și dela căderea lui încoace tot prieteni au rămas. Dar când băgă de seamă lingușirile notarului, un junghiu i-se puse la inimă.

»Vânzarea pădurii din Coasta cornului e o nenorocire pentru sat, și notarul se simte vino-

vat». Așa își zise Florea: »Umblă să mă câștig pe partea lui ca să tac».

Judecata asta li veni atât de limpede, de hotărîtă, încât cu nimic n'o mai putea răsturna. Și atunci i-se opri răsufletarea: »El a cercat să mă măture din primărie ca să-și poată face mendrele»; ceeace bănuia de mai de mult, acum era lucru hotărît.

Dar aceasta li păru la început o imposibilitate tot așa de mare ca și când i-ar fi spus cineva: apa de pe pârăul caprii a început să curgă la deal.

Adevărat că notarul era de scurtă vreme în sat: doi ani. Dar în acești doi ani se putu mai altfel decât o fată mare. Câștigă, după șase luni, atât de mult încrederea și dragostea poporului, încât la alegere să fi fost candidat sfânt din cer în locul lui și ar fi căzut. Se înțelege, notarul nu era român, dar vorbea românește foarte bine, ba, în sărbători mari venea la biserica din sat. Nime nu l-a bănuțit vreodată cu ceva, și cu atât mai puțin Florea Bogdan. Primarul și-ar fi băgat mâna în foc pentru notarul cel nou. La alegerea de primar nici Florea, nici alt om nu s'au gândit că notarul ar fi amestecat.

După vânzarea pădurii amintite veni, unele după altele, hotăriri tot mai păgubitoare pentru sat. Acum nu numai Florea, ci toți sătenii erau convinși, că notarul a lucrat să-l dărâte lăture pe Florea.

— Ar fi cutezat el să vină cu hotăriri de acestea, dacă ar fi fost Bogdan primar? se întreba oamenii.

răsplătește aici pe pământ cu liniștea conștiinței cu odihna și pacea inimii, iară în lumea cealaltă cu viața de veci, cu vederea față la față a lui Dumnezeu, cu cea mai mare fericire pe care și-o poate închipui omul.

Apostolii auzind despre această răsplată minunată, ușor au putut presupune, că ei vor fi cei dintâi cari se vor împărtași de această răsplată, că doară ei au fost cei dintâi cari și-au lăsat totul pentru Hristos Mântuitorul. Pentruca să le împărtășe această amăgire de sine și rătăcire, și pentruca să înțeleagă și mai bine cuvintele sale, le spune însă, că nu dela vremea înțării în slujba sa atârnă răsplata pe care o va da el, ci dela aceea, dacă cineva e statornic până în capet în slujba cătră Domnul, de aceea adauge încă minunatele cuvinte: „Iară mulți din cei întâi vor fi pe urmă, și din cei de pe urmă întâi“.

* * *

Cum s'ar putea, ca dintr'o evanghelie atât de frumoasă ca aceasta, să nu tragem și noi câteva învățături! Ar fi trist, trist de tot! Ne-am asemăna pereților, podelelor și scaunelor din biserică, acelor obiecte reci, cari zilnic aud sufla din biserică, dar nu dau nici un semn că o și înțeleg. Noi, credincioșii, trebuie să ne vârim bine la inimă această preafrumoasă evanghelie, și, înțelegându-o, să o și urmăm.

Așadară Domnul nostru Isus Hristos s-a adus pe pământ, nupace. Și intradevăr așa este. Păcatul nu se poate împăca cu virtutea, răutatea lumii acesteia cu bunătatea lui Isus, ticăloșia cu cinstea și cu omenia. Lupta dintre lumea aceasta și lumea cealaltă, dintre diavolul și Isus, dintre păcat și virtute, dintre minciună și adevăr, dintre ticăloșie și cinste, dintre iad și raiu va fi lungă, va fi foarte îndelungată, aproape nesfârșită, până la capetul lumii, până la judecata din urmă.

Noi deci trebuie să ne punem din bună vreme întrebarea, că de care parte dorim să fim: de partea lui Isus ori a diavolului?

Diavolului, Dumnezeu i-a dat voie să ne amăgiască cu tot felul de bunătăți pământești.

De altă parte Dumnezeu nu ne făgăduiește bunătăți pământești ci sufletești: îndestulirea inimii, mulțumirea sufletească, fericirea launtrică.

Înainte noastră stau amândouă aceste făgăduințe. Noi avem slobozenie deplină, să alegem între acestea două. Că ce vom face, ne privește, e treaba noastră.

Să nu uităm însă un lucru: Lumea aceasta trece și toate plăcerile ei, iar noi mergem înainte, pe calea de pe care nu este întoarcere. La capătul acestei căi însă este judecata, judecata din urmă. Acolo vom avea să dăm seama de toate. De acolo nu putem scăpa nici unul, chiar nici unul. Iar la judecată diavolul ne va răsplăti cu foc și pară, cu chin, cu vai și scrâșnirea dinților, pe când Isus cu fericire deplină, cu vederea față la față alui Dumnezeu, cu tot ce-și poate închipui bun și minunat mintea omenească.

Acestea să le avem în vedere în sfânta zi de astăzi; acestea să le cumpănim astăzi când prăznuim sărbătoarea tuturor sfinților, cari și-au jertfit totul pentru Isus, ale căror sânge a roșit pământul și a întărit și susținut biserică. Și eu cred că nu este între cetitorii mei nici unul, care să nu urmeze pe Mielul lui Dumnezeu, celce, jertfindu-și sângele său a ridicat păcatele lumii.

IULIU MAIOR.

Sărbătorile Rusaliilor s'au prăznuit la Blaj cu mare ceremonie, fiindcă Pogorirea Spiritului Sfânt este hramul Catedralei. Dela castelul mitropolitan și până la catedrală au fost implantate crengi verzi în pământ, care era presărat cu iarba verde. Toate școlile au fost înșiruite de amândouă părțile iară preoții au plecat în odăjdii sfinte întru întâmpinarea Arhiepiscopului până la castel, de unde l-au adus îmbrăcat în mandie, între cântecele catavasiilor dela Rusalii.

După rugăciunea amvonului s'a eșit la țarină dincolo de podul Vezii.

A doua zi I. P. S. Sa a slujit la biserică parohială, unde a și predicat.

De sigur că n'ar fi cutezat: Asta o știa tot satul. Și notarul începu să fie dușmănit de toată lumea. Numai prietenia lui cu fostul primar creștea din zi în zi. Oamenii se mirau, nu știau ce să creadă de prietenia asta. Incet-încet sătenii începură să-l bănuiască pe Floarea.

— Sunt înțeleși!

— El a vrut să cadă din primărie, ca să-i dea mână sloboadă tâlharului.

— Pe urmă să împartă câștigul.

— Cum nu ne-am gândit mai de mult la așa ceva!

Gura satului se porni și nu peste mult Floarea era dușmănit de oameni ca și notarul, dacă nu în măsură mai mare. Ceea ce-i întărita și mai mult împotriva lui era faptul că fostul primar nu dădea nimic pe gura satului, se părea foarte liniștit și îndestulit, și lega tot mai strânsă prietenie cu notarul. Femeia îi zicea de multe ori: „Lasă-l dracului pe tâlharul acela! Nu știi cum poți sta seri și nopți întregi să-ți petreci cu el“.

Floarea zimbea rece la cuvintele femeii și-i zicea:

— Mă simt bine cu dumnealui!

— Rău destul, răspundea femeia, oamenii vorbesc de-acum, că sunteți înțeleși la olaltă.

— Ce mai știi! Sfârșia bărbatul cu acelaș zimbet rece, incremenit pe buze.

Treceau lunile și anii și biata femeie scovingea tot mai adânc că bărbatul său s'a înțeles cu tâlharul acela să ruineze satul. Îl vedea că nu-i poate fi conștiința liniștită: noaptea se svârcolea în pat și vorbea prin vis ceace nu făcuse Floarea niciodată mai înainte.

— Ce pot eu face! zicea Bogdan la înfruntările femeii. Dacă-i votează consiliul comunal toate propunerile, eu stric“.

Și într'adevăr notarul își făcuse o majoritate mare, care-i vota orice, spre marea tulburare și mâhnire a minorității. Notarul ajunsese împărat în sat, și, acum tot mai des mergea la oraș să-și petreacă. Și nu odată l-a însoțit și Floarea.

Șase ani trecură de când se ruina satul, și oamenii stăteau să-și iee lumea în cap.

Într'o dimineață de Octomvrie Floarea Bogdan dereteca prin curte, când văzu că porțiția se deschide și, foarte palid, intră notarul.

— Rău, prietene șopti notarul, lăsându-și mâna, fără nici o putere, în palma mare a fostului primar. Acestă nu se îndura s'o lase: era mâna unui mort. Ceva îi svâcni cu putere în launtru, i-ar fi venit să țipe de mirare, dar adunându-și toate puterile, se reținu.

— Cum, rău? întrebă el cu o voce schimbă, șuerătoare. „N'ai putut dormi? Ești bolnav?“

— Azi la zece sosește prefectul, șopti cu ochii holbați de spaimă, notarul.

— Ei, și ce-i într'asta? Știu că țî-e în rânduială, cancelaria!

— Da, însă cassa!

— Lipsă?

— Lipsă mare!

— Așa de mare nu poate fi!

— O mie...

— De coroane?

— De zloți, zise cu spaimă notarul. „Și de aceea am alergat la tine, să mă împrumuți. Nime,

Binefacerile învățaturii.

Cinstea pe care ne-o fac învățații noștri în străinătate.

Dela război încoace noi Românii facem politică prea multă și carte prea puțină. Am dat-o pe lăcomie dela mic la mare și râvnim la boeria câștigată cu tertipuri. E și lucru de minune, ce se vede la noi. În țara noastră farmaciștii (poticarii) ajung prefecți de județ, șoferii se fac consilieri agricoli și măciucașii satului șefi de birou la orașe. Prin ce minune? Prin ce vrajă? Prin politică, sireaca! Gură să ai, îndrăzneală și obrăznicie, că învărteala te face boer.

Numai cât asemenea boerii, nici nu țin mult (schimbările de guvern câte rosturi nu strică, câte domnii nu taie!) nici cinste nu ne fac. Dolveacul tot doveac rămâne, ori unde l-ai cocoța. La urma urmii tot la troacă ajunge și la gunoi.

Ori cât de târziu, iarăș ne vom trezi de cap și vom vedea că singură învățatura cea bună, cea adâncă și cinstită, singură ea își dă rost între oameni și prețuire în lume. Har Domnului, sămânța acestei învățaturi n'a pierit din țara noastră, ci ea își urmează mai departe cărările ei binefăcătoare. Avem oameni de carte, cari, departe de vuetul politice și al hămeselii după averi și măririi, aleg aurul curat al înțelepciunii omenești și-l toarnă în cărți spre folos și spre înălțare. Aceștia sunt oamenii de știință, profesorii și cărturarii Academiei și ai Universităților, cari au ajuns acolo pe poarta cea deschisă, iar nu peste gard, cum durere se întâmplă uneori. Căci politica își vâra codița și 'n sanctuarele învățaturii.

Oamenii de știință îi aduc țării noastre mai mult folos și mai multă cinste decât zece cară de parlamentari, aleși cu hapca și cu făgăduieli deșarte. Iată, de o pildă acum, ne crește inima de bucurie când auzim, că marele nostru cărturar dela București, profesorul Vasile Pârvan din Academia Română, câtă vază a făcut țării noastre, umblând prin celea mai luminate țări ale Apusului și ducând pretutin-

în sat, n'are atâția bani gata afară de tine. Apoi nici nu pot cere dela altcineva, mă înțelegi? Noi suntem prietini, noi suntem ca frații. Mi-i dai până ce se duce prefectul; pe urmă țî-i înapoiez îndată“.

Florea Bogdan nu-i lăsase încă mâna; acum ardea ca focul.

— Bine, îți dau mie, zise fostul primar.

Intrară în casă.

După scurtă vreme notarul eși pe porțița lui Floarea, și, aproape alergând, o luă spre casa satului.

Pe la un ceas după prânz murgul lui Floarea așteptă înșăuat în curte: bătea nerăbdător din copite și mușca zăbalele. Stăpânul eșia mereu din casă, privea pe uliță la vale și părea foarte ațîțat. Când, în sfârșit, văzu pe notar, el cobori repede scările, luă calul de frâu și potrivi de-așa să ese pe porțiță când va ajunge notarul.

— Ai scăpat?

— Scăpat! O să-ți plătesc eu pentru asta, zice notarul ștergându-și sudoarea cu batista. El scoate un pachet de bilete.

— Du-le nevestei.

— Dar, unde te grăbești așa?

— „Mi-a căzut o vacă pe râpile Curmăturii“. El se și avântă în șea și porni în galop.

Notarul simți un fior de frig: ochii ce-i aruncă Floarea păreau ochi de lup. Așa de tare să-l fi scos din sărite nenorocirea cu vaca? Dar, când peste un ceas, trăsura prefectului durai pe dinaintea casei sale, notarul svâcni de pe scaun ca mușcat de șerpe. Fu chemat în grabă și el

deni adâncimea învățaturii sale și fala numelui de român.

Di Vasile Pârvan, cercetător al urmelor romane la Dunărea de jos, a fost chemat la Universitățile din Cambridge și din Londra să le arate Englezilor rosturile vechi ale omenirii la poalele Carpaților și la gurile Dunării. Cărturarii cei mari în țara englezească au rămas uimiți de câtă învățatură a putut îngrămădi un Român în creerul său și au binecuvântat poporul care a născut asemenea fii.

Dela Londra d. Pârvan s'a dus la Roma, la Paris și la Bruxelles în Belgia, răspândind între toți învățații și cărturarii de-acolo fama științei și a învățaturii românești. Francezii l-au primit cu mai mare cinste decât pe-un ministru președinte și l-au sărbătorit cu banchete.

Americanii l-au chemat pe d. Pârvan la Geneva în Elveția, alegându-l în comisia cea mare a lumii pentru Știința Istoriei, dându-i însărcinări pentru revista (foaia) internațională de istorie economică.

Și toți, și Englezii, și Italienii, și Francezii, și Americanii au adus închinări României și Academiei noastre pentru munca științifică a unui mare cărturar, ca Românul Pârvan!

Iată, aceasta se cheamă cinste și onoare pentru țara noastră...! Să ni-l țină Dumnezeu la mulți ani pe d. Pârvan și să fim convinși, că bărbați ca dânsul sunt gloria noastră cea mai curată și mai vrednică.

Onoare lor! Și onoare nouă, tuturor, dacă îi vom ști preții cum se cuvine.

Ciocnirea de trenuri dela Constanța. O groaznică ciocnire de trenuri s'a întâmplat zilele trecute la Constanța. Un tren de petrol, format din 34 vagoane cisterne (buți de oțel) încărcate cu păcură s'a ciocnit cu un alt tren cu cisterne goale. Ciocnirea a fost grozavă. Intreagă păcura s'a vărsat pe jos, au murit doi frânari și seful trenului.

Cum stă lumea și țara?

Ce face politica.

Pământul Sașilor rămâne, al Românilor se ia și se dă Ungurilor. Ce se întâmplă în comuna Sânmiclăuș, în județul Târnava mică.

Dela corespondentul nostru.

Cu două zile înainte de alegeri am fost în comuna Sânmiclăuș din Târnava-mică. Sat mare, locuit de Români și Unguri. Aici este un vechiu castel, pe care l-au stăpânit odinioară prinții Ardealului. Azi este în mâna Sașilor. Tot în mâna lor era și moșia de 4000—5000 de jugăre ținătoare de castel. Pământ de clasa întâi care era cu adevărat o baie de aur. La reforma agrară această moșie s'a împărțit în parte și s'a dat celor îndreptățiți. Sașilor li-s'au lăsat însă 500 jugăre sub titlul de »fermă de model«. Minunată fermă și minunată plească pentru Sași.

În comuna Sânmiclăuș mai era încă o moșie de 400—500 jugăre, a *fundațiunii Mitropolitului Vancea* dela Blaj. Din venitele ei se creșteau la învățatură fiii neamului românesc din Ardeal, copiii plugarilor și ai preoților »valahi« din țara Transilvaniei. Acești copii erau crescuți în școlile naționale dela Blaj, ori în școlile celea înalte din capitale. Dintr'ânșii s'au ales cărturarii nației noastre, cari au luptat pentru drepturile poporului în vremea de robie.

La reforma agrară s'a împărțit și această moșie, s'a împărțit toată, fără să se gândească cineva că și Românii ar avea lipsă de vre-o »fermă model« cum au Sașii. Aceștia, pe semne, au mai multă cădere în România mare să facă ferme model decât »valahii«. Ce să viseze Românii ferme și economie înaintată?

Din moșia fundațională dela Sânmiclăuș statul și-a reținut însă 100 jugăre chipurile ca rezervă de stat. După multe amblări și intervenții pe la celea consilii agricole, această rezervă s'a lăsat în sfârșit tot în mâna fundațiunii culturale dela Blaj, ca să nu se plângă Românii că ei sunt copiii mașteri ai acestei țări...! Așadar, la Sânmiclăuș au rămas tot două moșii mari: una săsească de 500 jugăre și »rezerva de stat« în mâna școlilor naționale dela Blaj. Aceasta însă, de 5 ori mai mică decât a Sașilor, numai ca »rezervă« și numai până s'or îndura cei consilieri și oameni cu putere dela cârma țării.

Au venit apoi alegerile!

Sașii și Ungurii s'au dat cu »puterea«. Ei au mirosit blidul cel mare, făgăduind să voteze cu »gubernia«. Deci ei trebuiau răsplătiți și încurajați pentru patriotica lor loialitate. Un domn din Blaj călătoria înainte de alegeri cu trenul dela Sânmiclăuș spre casă. În vagon întâlnește pe d. secretar al consilieratului agricol dela județ.

— Unde te duci, domnule secretar?

— Intrebă blăjanul.

— Mă duc la Sânmiclăuș, să le fac ungurilor porțiune canonică (eclejie). Trebuie să-i câștigăm să voteze cu lista guvernamentală.

În Sânmiclăuș, pe lângă biata bisericuță românească de lemn, mai sunt încă două biserici, ungurești, una unitară și alta reformată. Acestea își au preoții lor, cari încă trebuie să trăiască și să mănânce. Le trebuie și lor eclejie.

Dragostea față de ei a izbucnit chiar acum în preajma alegerilor generale. Să trăiască și ei, săracii, că și ei sunt cetățeni României mari. Bine să trăiască, numai să nu mai viseze pe Horty.

și casierul la primărie, și fu descoperită lipsa de-o mie de zloți.

După ce prefectul suspendă îndată și pe notar și întreaga primărie, Florea Bogdan, care stătea drept ca un brad lângă prefect, se întoarse spre notarul îmbătrânit și-i zise:

— Dinte pentru dinte domnule! Știi dta cine m-a scos pe mine din primărie? Prietine, ți-aduci aminte?

Păcătoșul privi îngrozit la Florea; apoi își lăsa capul să-i cadă pe piept. Iar sătenii, pricepând acum purtarea lui Bogdan, se minunară de mintea lui, se bucurară și iar se minunară:

— »Al dracului om primarul nost'!»

Căci era din nou primar, pus de însuși prefectul.

Inelul și Năframa.

Fost'au, fost un Craișor
Tinerel, mândru fecior
Cum e bradul codrilor
Sus, pe vârful munților.
De soție și-au luat
O copilă din cel sat,
Copiliță Româncuță,
Toți vecinilor draguță;
Cu chip dulce luminos
Cu trup gingaș mlădios
Cum e floarea câmpului
În lumina soarelui.
Iată lui că i-au pus
Carte mare de porțit
La tabără de ieșit.
El în suflet s'a mahnit
Și din gură a grăit:
»Draga mea, sufletul meu,

Ține tu inelul meu,
Pune-l în degetul tău.
Când inelu-o rugini
Să știi, dragă, c'oi muri!
— De mă lași plângând acasă,
Na-ți năframa de mătăsoasă
Pe margini cu aur trasă.
Aurul cân s'a topii
Să știi, frate, c'oiu muri!

El pe cal a 'ncălecat
Și pe druma a apucat.
Mers'a el pân' la un loc
S'au aprins un mare foc
În mijlocul codrului,
La fântâna corbului.
Mâna 'n sîn el și-o băga
La năframă se uita....
Inima-i se despica!

»Dragii mei, ostașii mei,
Puișori viteji de zmei!
Stați pe loc de ospătați
Și la umbră vă culcați.
Eu sunt gata de plecat
Acasă, că mi-am uitat
Paloșul cel rotilat
Pe-o masă verde aruncat«
Indărăpt el a pornit,
C'un voinic s'a întâlnit
C'un voinic cu călul mic:
»— Noroc bun, tinăr voinic!
Ce veste de unde vii?
— Dacă vrei, Doamne, s'o știi,
De altul poate ar fi bine

Dar e rău ș'amar de tine!
Tatăl tău că s'a sculat,
Țara 'ntreagă ne-a călcat
Pân' ce mândra ți-a aflat,
Și pe dânsa a aruncat
Într'un tău adânc și lat!
— Na, voinice, călul meu
Se mi-l duci la tatăl meu.
De-a întreba unde sunt eu,
Tu să-i spui, că eu m'am dus
Pe malul apei, în sus,
Și că 'n apă m'am svărlit
La copila ce-am iubit«.

Tatăl său țar' a sculat,
Tău 'ntreg de l'au secăt
Și copiii și-a aflat
Amândoi îmbrățișați,
Pe năsip galben culcați
Amândoi senini la față
De păreau că sunt în viață
Atunci Craiul s'a căit,
În mătăsoasă i-a 'nvelit,
Și'n biserică i-au dus
Și 'n două racle i-au pus,
Racle mândre 'mpărătești
Purtând semne latinești.
Și pe dânsul l'a zidit
În altar, la răsărit,
Pe ea 'n tindă l'asfințit!
Iar din el, frate-a eșit
Un brad verde, clătinat,
Pe biserică plecat.
Și din ea o viișoară
Înflorită, mlădioară
Ce din zori și până 'n seară
Pe biserică s'a 'ntins
Și cu bradul s'a cuprins!

De unde să li se dea însă pământul de porțiune canonică? Din moșiile celea mari, cari au mai rămas la Sânmiclăuș. Lucru limpede, căci doar nu li se poate da pământ din lună.

Li-se va da din moșia de 500 de jugăre a Sașilor? Acolo este de unde. Și cu dreptate ar fi să se ia de unde este mai mult. Dar nu li-se dă dela Sași, ci din rezerva de stat, pe care o ține în arândă fundațiunea Vancea dela Blaj, din celea 100 jugăre, biata rezervă de milă pe care o mai plugăresc Școalele din Blaj pe seama cărții și a învățaturii românești. Cea mai frumoasă luncă din partea Târnavei e menită tăierii, ca să aibă popii unguri din Sânmiclăuș porțiuni canonice pe spatele fundațiunii vanceane dela Blaj. Ferma de 500 jugăre a Sașilor rămâne curată și neată, precum a fost. O apă ră legile și regulamentele...

Românașii din Sânmiclăuș și din satele ținutului au auzit de acest aranjament prea înalt și li se strânge inima de durere. »Sărac de capul nostru, domnule«, zic ei. »Tot dela noi să treacă, tot dela noi! Iar ajung ungerii deasupra în țara asta. Și, noi tot cu năcazu și cu obida!...

La curtea românească din Sânmiclăuș e jale. Grajdurile sunt goale de vite, și moșia românească a fundațiunii dela Blaj nu are un cal schiop să-l lege de-o tiriboanță amărită. Magaziiile sunt pline azi cu coceni de cacuruz și cu hoaspe de fasole. În schimb, curțile Săsești cu castelul greu și sur de vechime, se înalță îndrăzneț și provocător, ca și în timpurile lui Tisza și Apponyi. »Ferma model« înflorește și roadește aur pe seama Flandrilor (românii le zic »Fleolandări«) favorizați de toate noroacele.

Astea sunt isprăvurile alegerilor în țara bogată și mândră a Ardealului. Ungurii și Sașii au putut merge cu steaguri și cu bănzi la secțiile de votare. Să nu se mire apoi generalul Averescu și oamenii dela guvern că Românii Târnaveni au votat cu toate mâinile cu opoziția națională!

Iar de cei cu pușca lungă...!

„Cate dau chioris la pungă“.

Ciudată țară mai suntem noi Românii! Avem jandarmi și avem poliști cât frunză și iarbă, dar, în schimb, nici hoțomanii ca la noi, mai rar! Nici nu s'a îngropat bine vestea lui Tomescu și Munteanu, și alt hoțoman își face de cap, în ciuda tuturor jandarmilor și poliștilor. Adevărat, că aceștia sunt ocupați acum cu alegerile, încât n'au vreme să umble după borfași și după bandiții de codru. Iar în vremea asta, feciorii de lele îngrozesc județe întregi și bagă în fiori de moarte căpătaie întregi de țară. Să-ți faci cruce și să zici: Doamne ferește!

De cine-i vorba?

De hoțomanul Niculiță Haralamb din codrii Moldovei care răstoarnă trenuri și se plimbă în automobil ca boerii cei mari pe Calea Victoriei la București. Acest Niculiță-i fecior strașnic, umblă îmbrăcat în uniformă de căpitan de jandarmi (Tomescu era numai »plotonier«) și are 12 tovarăși, curat ca Iancu Jianu, ori ca vestitul Codreanu.

El s'a făcut cunoscut mai în vara trecută, când a jefuit trenul dela Borgo-Prund la Drona Helgei și a răsturnat niște automobile pe acelaș drum către Bucovina.

Acum de curând a făcut o lovitură și mai țapănă. A oprit cu banda lui un autobus de poștă în Pădurea Moțca din județul Fălțiceni și i-a buzunărit pe toți călătorii, cari s'au prilejit acolo. Dela conductorul poștal Muntean au luat cu bună socoteală o jumătate de milion lei, bani ai mai multor companii de jandarmi din

Moldova de sus. Și »domnu« căpitan Niculiță a dat și chitanță în regulă asupra sumei furate!

În acelaș loc au oprit mașina boerului Sturza din Cristești și pe boer i-au trimis acasă într'o teleagă păcătoasă, iar ei, feciorii de lele, s'au făcut nevăzuți în otomobilul boeresc. Au tras o goană și-o plimbare de i-a mers vestea. În mai multe sate pe unde au trecut, jandarmii crezând că bandiții sunt nișcaiva propagandiști de alegeri, au dat să-i oprească, dar »domnu« Niculiță își arăta numai chipiul și tresalele de căpitan și calea se făcea slobodă ca în fața unor miniștri. Pe urmă bandiții s'au topit în codrii, iar mașina boerului din Cristești s'a întors acasă hodorogită de așa plimbare. Aia hoți, nu glumă!

Despre Niculiță se spune că de 4 ani de zile își face treboarele prin județele Fălțiceni, Câmpulung și Bistrița, și nici capul nu-l doare...! Până acum cică are pe inimă trei jandarmi ucisi la Bilbor în Ardeal, un jandarm omorât la Șarul Dornei, trenul dela Borgo Prund și ale vre-o 100 de hoști, nu mai puțin brese.

Și abia acum s'au trezit de cap gazetele dela București și jandarmii să-i poarte sâmbetele lui Niculiță Haralamb, când i-a venit și lui poșta să se plimbe în automobil, ca domni cari fac alegeri!

De prin celea țări străine.

In Polonia se face rânduială.

Lovitura de stat a mareșalului Pilsudsky, împotriva conducerii de până acum a Poloniei, a isbutit să poarte din nou numele Polonezilor din țară în țară. Unii vorbesc de bine, alții de rău, despre mișcarea mareșalului Pilsudsky, după cum li-e interesul. Fiecare e în drept să judece cum vrea. Un lucru însă e limpede, că treburile nu mergeau bine în Polonia. Oamenii, adică poporul de rând, nu era împăcat cu cărmuirea pe care o avea. Toată nădejdea de mai bine a poporului era la mareșalul Pilsudsky, omul cel mai iubit de întreg poporul Polonilor. El era nădejdea tuturor.

Acum, în urmă, când a văzut cum merg de-a'ndoasele lucrurile în Polonia, atunci s'a pus pe lucru. A pregătit în ascuns pe oamenii săi din armată, să fie gata la cel dintâi semn! Și când Witos, noul primministru, se chinuia să-și alcătuiască guvernul și nu putea, atunci dă lovitură. Revoluția a isbutit pe deplin.

Pilsudsky vrea să facă acum liniște și rânduială. Are de gând, un an de zile, să preia întreagă puterea cărmuirii în mâna lui și să poruncească ca un stăpân adevărat în țara întreagă. Astfel crede, că va putea face rânduială deplină în țară.

Sfârșitul războiului din Maroc.

De multă vreme se tot trăgănează soarta războiului dintre Marocani și oștile aliate ale Francezilor și Spaniolilor. Acum li s'a infundat și drumul bieților Marocani. Nu de mult a reinceput războiul și Ab-del-Krim chema sub steagul sfânt pe toți Marocanii, în nădejdea, că va sfârși cu bine războiul. Dar demultori, socoțile omului de-acasă, nu se potrivesc cu cele din târg; așa și Ab-del-Krim sleit de puteri, fără hrană destulă pentru ostași și fără muniții n'a mai putut sta multă vreme împotriva oștii franceze.

Știrile cele mai noi spun, că Ab-del-Krim ar fi trimis o scrisoare guvernului francez și alta celui spaniol cerând încetarea luptelor și încheierea păcii.

Francezii însă par a nu da deplină ascultare grăbniciei lui dorințe și au trimis poruncă comandantului francez din Maroc să continue războiului până la biruința deplină asupra Marocanilor. Când Ab-del-Krim se va supune fără condițiuni, numai atunci vor sta de vorbă Francezii cu el. Nici vremea asta nu e departe și

avem înădejdea, că în scurtă vreme, și în depărtatul Maroc, se va pogori binefăcătoarea pace, mult dorită.

Un munte de foc din Japonia face mare prăpăd...

Harnicul și viteazul popor al Japoniei are parte de multe și dese nenorociri. Odată puternice cutremure de pământ, altădată furtuni și viscole, cum nu s'au mai pomenit. Acum, un munte de foc a erupt în apropierea orașului Miye, pricinuind mare spaimă între locuitori. Se spune, că muntele, când a erupt, a fost auzit la depărtare de 30 kilometri și mai bine, cutremurând toate împrejurimile. Nu se știe până acuma, ce s'a întâmplat cu locuitorii din aceea parte. Până acuma lipsesc 2000 de oameni și nu se știe în care parte au fugit, căutându-și scăpare.

Două sute de oameni și-au găsit moartea, fiind inecați de valurile mării cari s'au revărsat peste țărături. Șaizeci de case au fost acoperite de cenușa vulcanului. Numeroși copii au fost îngropați în minele de pucioasă, de unde n'au mai putut scăpa. Amănunte mai multe, până acuma, n'au ajuns până la noi. Dar mare nenorocire și prăpăd a ajuns iară pe viteaza țară a Japonezilor! Ne închipuim, ce jale și durere pe țara întreagă.

Un cățeluș la Polul Nordic.

Amundsen și colonelul Nobile, cari au plecat spre Polul Nordic într'un mare balon cu cărmă, au luat cu dânsii și pe cățelușul »Titino«, căruia, ca să nu sufere de frig și de îngheț, stăpânii săi i-au cusut o bundiță din cea mai scumpă piele de vulpe rusească. Titinică al naibii e foarte mândru în blana lui domnească, din care numai nasul și colțisorii i-se văd. De s-o întoarce sănătos dela Pol, Titinică va fi arătat pe bani pela târguri!

Un cuvânt către restanțieri.

In celea două luni din urmă am trimis provocări de plată tuturor acelor abonați ai gazetei noastre, cari sunt în restanță cu plata pe anii 1924—1925. Suma acestor restanțe se ridică la 163,000 lei! Cu toată rugămintea noastră, bani am primit însă foarte puțini. Sunt atâția cititori cari primesc gazeta, o cetesc, o laudă, le place, dar de plătit uită cu anii să plătească. Iar când ne încumetăm să le-o oprim, se supără și ne sfădesc. Am pățit-o de atâtea ori!

De aceea, rugăm și pe această cale pe toți oamenii de inimă și cu simț de dreptate, să nu-și uite că noi nu suntem slugi de partide politice, cari să ne susțină, noi trăim din banii de abonament și din dragostea cititorilor. Foaița se poartă cu cheltuieli grosave, pe cari trebuie să le acoperim la timp!

Așadar, cei cari Vă simțiți datori, nu mai așteptați alte provocări, ci trimiteți-ne cât mai îngrabă banii de restanță. Altfel vom fi siliți să facem o aspră revizie a răi platnicilor și îi ștergem pentru totdeauna din șirul abonaților. Și, cu toată durerea ce-am simți-o, vom căuta să ne scoatem bănișorii pe altă cale.

Administrația.

Vânătoare regală în Banat. Marția și Miercuria trecută M. Sa Regele, însoțit de dl ministru Mociony și alți invitați, a făcut o vânătoare în pădurea Brukenam din județul Timiș-Torontal.

Știrile Săptămânii.

O mare primejdie pentru țara noastră este fără îndoială faptul că la gurile Dunării nisipul se adună tot mai mult și că vapoarele nu mai pot ieși la mare. Astfel pe brațul Sulina apa nu mai are afunzime decât de 15 picioare, ceea ce nu este de ajuns pentru marile vapoare. În forma aceasta noi nu putem transporta pe vapoare grânele și petrolul nostru și astfel suntem amenințați ca leul nostru să cadă și mai mult.

Noul episcop reformat dela Oradea Mare. Duminecă în 16 Mai a depus jurământul de credință către țară și rege noul episcop reformat dela Oradea Mare, Sulyok István. Jurământul l-a preluat directorul general al cultelor minoritare, Dr. Zenovie Paclisanu. Iată și jurământul: „Jur și făgăduiesc înaintea lui Dumnezeu, pe sfânta Evanghelie, ascultarea și credința M. S. Regelui României, constituției și legilor țării. Jur asemenea și făgăduiesc, că nu voi fi părtaș nici unui plan, care ar putea să turbure ordinea publică și nu voi avea nici o legătură suspectă nici în țară nici în afară de granițele țării, și dacă voi ști de vreo primejdie publică, nu voi întârzia a o descoperi. Așa să-mi ajute Dumnezeu și această sfântă Evanghelie!”

Jurământul l-a depus în limba ungurească, pentru ca să-l înțeleagă toți credincioșii.

Ploi groaznice în Elveția și Italia. În Elveția și Italia au fost toată săptămâna trecută ploi groaznice. La Lugano a plouat patru zile într'una. Lângă Roma mai multe poduri au fost luate de apă și digurile au fost sfărâmate. La Padova au fost mari revărsări de apă, așa că trenurile nu au putut merge vreocâteva zile. La Verona apele râului Adige s'au revărsat asupra orașului și a împrejurimilor. Tot cam astfel de știri vin și de prin celelalte orașe ale Italiei și Elveției.

Cum te poți îmbogăți. Un ziar din Paris a pus această întrebare, la care au răspuns o mulțime de oameni. Miliardarul american John Rockefeller a răspuns: „Eu m'am sculat în toată viața mea de vreme”. Di Astor, un alt miliardar american a spus: „Feriți-vă de beutură și de tutun și nu faceți datorii”. Di Russel Sage răspunde: „Aproape toată lumea știe să câștige cel puțin un dolar, dar aproape nimenea nu știe cum să păstreze acel dolar”. Di Pilsburg spune: „Sfătuiesc pe toată lumea să fie cât se poate de zeloasă. Să lucre din răspuțeri, să fie vrednic de sămbria pe care o primește, nu odată ci de mai multe ori”. Carnegie zicea: „Lucrul de căpetenie, pentru un om care vrea să devină bogat, este să înceapă ca om sărac”. Mac Dollar a răspuns mai bine: „Pentruca să te faci bogat, trebuie să ai noroc”.

Moartea fostului sultan turcesc. În ziua de 17 Mai a murit la San Remo, în Italia, fostul sultan al Turciei Mehmed, al șaselea.

S'au scumpit gazetele. Aproape toate gazetele din Capitală s'au scumpit începând cu ziua de 20 Mai. Scumpirea tot mai mare a hârtiei, a tiparului și a lucrătorilor tipografi le-a silit la aceasta. De acum așadar marile gazete din capitală se vor vinde cu 3 lei exemplarul.

Gazeta noastră deocamdată nu vom scumpi-o. Dar pentruca să putem ajunge să ne împlinim această dorință a noastră avem lipsă de sprijinul cetitorilor noștri.

Iată cum ni-l pot da:

1. Să nu fie nici unul, care să nu ne

trimită din bună vreme prețul abonamentului. Să nu poștească nimenea ca să-i dăm gazeta în cinste. Ar fi o nedreptate mare, o vădită reavoință.

2. Fiecare cetitor să ne câștige cel puțin încă câte un nou cetitor. Gazeta să nu o arunce, ci după ce a citit-o s'o dea și să o recomande și altora.

Urmând aceste două reguli cetitorii noștri vor câștiga tot mai mult. Noi ne vom putea susține, iar gazeta vom face-o tot mai interesantă, împodobindu-o și cu icoane.

Zăpadă și furtună în Anglia și Franța. Un mare val de răceală s'a abătut săptămâna trecută asupra Angliei de apus și mai cu seamă asupra provinciei Yorkshire. Zăpada a ajuns în unele părți până la grosimea de 15 centimetri. Tot asemenea a fost foarte frig și în Franța și a fost furtuni mari.

Mari manifestații la Paris. Ziua de 10 Maiu este și în Paris sărbătoare națională. Atunci se sărbătorește ziua sfintei fecioare Ioana D'Arc, care a scăpat Franța de primejdia Angliei și a murit cu moarte de martiră, fiind arsă pe rug.

Sfânta fecioară Ioana D'arc este însă totdeodată și apărătoarea regelui Franței. Dar Franța astăzi, fiind republică, nu vede cu ochi buni, această sărbătoare națională. Pentruca poporul francez mai ține și astăzi la regalitate. De aceea împiedică cu toate puterile orice manifestație de dragoste față de foștii glorioși regi ai Franței.

De astădată poliția franceză a arestat 221 manifestații, 150 au fost răniți, dar și dintre polițiști au fost răniți nu mai puțin de 118. N'au avut ce le face, manifestații au biruit și și-au arătat și de astădată disprețul față de republică.

74 logodne pe bordul unui vapor. Un vapor din Canada a călătorit dela New-York la Southampton. Șase perechi tinere își făceau călătoria de nuntă în acel vapor. Văzând ceilalți tineri, fericirea acestor șase perechi tinere, s'au hotărât să-i urmeze. Și în cursul călătoriei s'au încheiat de fapt nu mai puțin de 74 logodne.

Pedepsirea bolșevicilor din Târgu-Mureș. Bolșevicii dela Târgu-Mureș, despre cari am amintit și noi într'unul din numerii trecuți ai gazetei noastre și-au primit vrednicita pedeapsă. Mai mulți înși au fost pedepsiți cu 10 ani închisoare și 10 mii lei pedeapsă în bani, ceilalți câte 8, 7, 6, 5, 4 ani, unii numai cu câte 4 5 luni. Achitați au fost numai patru înși. Toți cari au fost pedepsiți la mai mult de 6 luni au făcut recurs.

Dragostea-i tot dragoste. Feciorul generalului grec Pangalos, care este președintele republicii grecești și totdeodată și ministru președinte al ei, s'a îndrăgostit de domnișoara Reta Tripicici, care s'a refugiat la Atena cu părinții ei, venind din Asia Mică. Băgând de seamă generalul Pangalos despre ce e vorba, pe domnișoara a espulsat-o din țară. Tânărul Odyseos Pangalos de mult o tot caută pe logodnica sa. Auzind că este în Belgradul Sârbiei, într'o bună zi s'a făcut nevăzut, a mers la Belgrad și, aflându-și mireasa, a spus, că el fără ea nu se mai duce la Atena.

Gazetele cele mari din București în mâni jidovești. E lucru știut de toată lumea, că jidovii fac tot ce le stă în putință, pentruca să pună mâna pe toate ziarele mari ale lumii, și astfel să invenineze sufletele creștinilor. În Ungaria înainte de războiu abia era vre-o gazetă mare, care să nu fie în mâni jidovești. La noi în România numai „Adevărul” și „Dimineața” erau jidovești până bine de curând.

Cum însă susținerea unei gazete este în preunată cu mari jertfe, cele mai multe gazete sunt silit să se vândă jidovilor. Astfel s'a vândut mai târziu „Aurora” apoi „Lupta”, și acum aflăm că de Aristide Plank, care este proprietarul și proprietarul acestor gazete, umbra să cumpere și „Universul”, cel mai mare ziar românesc din București. Dacă va reuși, noi Români nu vom mai rămânea decât cu 2-3 mari ziare românești, celelalte toate fiind jidovești.

Nefericirea unui căpitan de aviație. Căpitanul de aviație Carol Himesch s'a urcat cu aeroplanul la o înălțime de peste 1000 de metri și de acolo s'a slobozit la pământ cu parașuta, un fel de apărător în formă de ploier, cu care se slobod jos pe pământ aviatorii în caz de primejdie. Parașuta însă n'a fost bună, nu s'a deschis când a trebuit, așa că bietul căpitan s'a prăbușit la pământ, murind numai decât.

O fabrică de pulbere a sărit în aer. Fabrica de pulbere de lângă Haslob (Germania) a sărit în aer. Până acum sunt peste 20 de morți și 30 de răniți. Toate casele din jur s'au dărâmat, iar celor din depărtări mai mari li-s'au spart ferestrele.

Cum putem trăi mult. Unul dintre cei mai mari oratori ai Americii, dl Chauncey Depeu, a implinit zilele trecute 92 de ani. Cu acest prilej ziaristii l-au întrebat, ce regule a urmat el viața sa întreagă. Iată ce a răspuns bătrânul încă viguros, care are de gând să treacă peste sută:

„Nu vă gândiți, decât la lucruri plăcute. Fiți totdeauna optimiști, adică increzătorii în bine.

Nu vă mâniați niciodată.

Incunjuțați-vă numai de tinerețe.

Fiți cumpătați în toate.

Râdeți și faceți și pe ceilalți să râdă”.

Unul care a înfruntat moartea moare lunecând și frângându-și piciorul. Mr. Bolvy Leach din Manchester a făcut rămasăg în 1911 că el se va lăsa închis într'un butoi de oțel și astfel va trece căderea de apă a Niagarei din America, înfruntând moartea. Peste 300 de mii de oameni au fost de față la această groaznică încercare.

Inchis într'un butoiu de oțel, în formă de țigară, captușit bine dinlăuntru, curajosul Leach a fost azvârlit dela o înălțime de 168 picioare pe apele Niagarei, cari l-au cuprins în vârtejul lor groaznic, vreme de 39 minute, până ce, ajungând în partea liniștită a apelor, butoiul a putut fi prins. Când a fost scos din butoi, genunchii îi erau sfărâmați și părul alb ca zăpada.

Și acest îndrăzneț om moare zilele trecute, lunecând pe o coajă de portocală și frângându-și piciorul.

Doi mari nenorociri în Rusia. O locomotivă pe care erau 15 lucrători s'a atins lângă Moscova de droturile cari conduc electricitatea. Toți cei 15 oameni au fost morți numai decât.

Pe râul Sulak de lângă Petrowsk o luntre, care slujia la trecerea de pe un mal pe altul s'a scufundat, înecându-se toți cei 19 înși cari se aflau pe luntre.

Cine dorește marfă bună, să ceteze cu încredere depozitul de piele a lui **IOAN BLAGA** din Blaj, unde se află tot felul de talpă și piele pentru încălțăminte și opinci, marfă indigenă și străină, accesorii pentru pantofari. Prețuri scăzute! — Marfă bună!

Cunoștințe folositoare.

Cave canem...!

(Păzește-te de câne).

(continuare și sfârșit).

Deci pentru a ne apăra de aceasta grozavă boală, trebuie să avem în vedere următoarele lucruri, pentru binele nostru, al familiei și al societății din carea facem parte:

1. Dacă ținem câne la casă, să-l îngrijim „omenește” în timpul caniculelor să aibă umbră și apă, în timpul de iarnă sau vremuri rele, să aibă scut și adăpost, iar hrana să-i fie îndestulătoare. Legătura cânelui să fie bună, pentru ca la ori ce întâmplare să nu se poată libera din ea.

2. Când auzim bătându-se doba în comună și înștiințându-ne, ca să ținem câinii legați — ziua-noaptea — timp de 40 zile, pentru un caz de turbare din comuna proprie sau din cea vecine, aceasta poruncă să nu o luăm ca o greutate, ci să ne aducem aminte de nenorocirile ce pot veni peste noi sau semenii noștri și să o împlinim cu cea mai mare conștiințioasă.

3. Nici-odată și sub niciun motiv, să nu îngăduim cânelui ori altui dobitoc să ne lingă mâinile (un obicei domnesc foarte prost) și mai ales atunci, când suntem sgârieți ori avem răni.

4. Păcătuim de moarte și nu ne iartă nici Dumnezeu, nici oamenii, dacă tăiem o viță bolnavă și carnea o vindem, ca și când ar fi fost sănătoasă. Dacă din aceasta se întâmplă moarte, o luăm pe sufletul nostru.

Auzim de multeori la sate: la cutare se găsește carne de porc ori de vită, totdeauna mai ieftină cu câțiva lei, ca la măcelărie. Și dacă vei întreba: de ce și-a tăiat cutare porc sau vițelul, pentru că românii își taie porcii pe Crăciun (la sgrat), vite numai bogătașii la nunți ori înmormântări? Vei primi răspunsul tipic: „și-a rupt un picior” și din 100 cazuri numai 10 sunt adevărate, iar în celelalte sunt diferite boale, între cari poate fi chiar și turbarea.

5. Dacă cineva e mușcat de câne, ori sgâriet de mătă sau alt animal, *imediat să meargă la medic și să asculte de ceea ce-i spune el.* Niciodată să nu întrebuințați leacuri băbești, căci babele sunt o pacoste pentru satele noastre, trimițând pe cealaltă lume — fără pașaport — mii de suflete nevinovate.

Și aici, să-mi dați voie, dragi cetitori, să amintesc un lucru, care pentru un străin ar fi de necrezut, dar la noi e de toate zilele. Capetele sătenilor noștri (și mai ales a muierilor) sunt și azi pline de superstițiuni (credințe deșerte). Ei cred și azi în strigoii, pricolici, vârcolaci, iele, vântoase, șoimane și în tot neamul lor. (Acum ce-i drept, în politică sunt pricolici și vârcolaci!

Dacă cineva în Aprilie, se culcă pe pământul rece, și când se trezește are dureri de de șale ori un picior înțepenit pentru toată viața, spune, că „l'a luat ielele”, de căpăta o aprindere de plămâni (pneumonie), l'a *solomonit* vântoasele; umblă desculț prin brumă, căpăta aprindere de creri: a fost lovit de soare sec etc, iar dacă are vreun morb, pentru care nu poate aduce niciun motiv, zice: „mi-a venit din senin”. Și credeți, că țărănul înbolnăvindu-se merge la medic? Întâiu se caută cu baba cutare, care știe toate descântecile, cunoaște toate leacurile, cu cari li scoate sufletul din oase înainte de vreme. La urmă cearcă și la medic, când nici acesta nu-i mai poate ajuta.

Așa face și când e mușcat de câne. În loc de a merge îndată la medic, umblă în *ruptul capului*, să poată lua câțiva peri de la cânele ce l'a mușcat, le pune pe rană fără a o spăla,

se leagă, și așteaptă în liniște vindecarea. Apoi, rana dela o vreme se vindecă, ca ori ce rană, numai cât nefiind tratată cum trebuie, urma i-se cunoaște pe toate viața. Dacă se povestește, ca în jur s'au întâmplat cazuri de turbare, cel mușcat are leac și pentru asta. Aleargă la baba cutare, despre care știe, că are „gândăcei de turbare” (gândaci de frasin, *Litta vesicatoria* L.). Acești gândaci li sdrobește, îi bea cu apă sau îi ia plămădiți cu aluat de pâne.

Dacă face lucrul acesta, e sigur, că nu va turba. Și Doamne, cum se înșală! Căci — punem cazul — cânele n'a fost turbat, dacă însă ia prea mulți gândăcei, se poate otrăvi după ce aceștia au una dintre celea mai puternice otrăvi (cantharidin), apoi, dacă a fost cânele turbat, nu scapă de turbare, de ar bea toți gândăceii din lume.

Dragi cetitori, nu v'am spus lucruri nouă, ci v'am improspetat lucruri vechi și v'am dat unele îndrumări pentru binele nostru. E o zicală veche: „paza bună trece primejdia rea”; cânele ne păzește casa, dar și noi să ne păzim de el; *decî „cave canem”.*

Ioan Cârnațiu, preot.

Răia neagră a cartofului.

Cultura cartofilor, în țara noastră, este amenințată de mari pagube.

Ministerul de agricultură a fost înștiințat că în multe părți cartofii sunt atacați pe scară întinsă, de o boală numită Răia neagră a cartofului.

Aceasta boală răspândindu-se repede și fiind foarte lipicioasă, Cehoslovacia a interzis, nu numai importul cartofilor dela noi, ci și transitul lor prin această țară. Această măsură lovește destul de greu pe cultivătorii de cartofi, mai ales cei din Ardeal cari fac comerț cu acest produs.

Cum se cunoaște boala.

Cartofii atinși de răia neagră se cunosc foarte ușor.

La început cartofii capătă niște crescături neregulate, de culoare roșietică deschisă și merg până la brun închis. Cartoful în întregime se și transformă într'o masă tare, care nu se mai, poate întrebuința la nimic.

Alte pericole ale acestei boale.

Aceasta boală nu numai că poate distruge o întreagă recoltă de cartofi, dar ea strică și locul pentru timp de 9—10 ani cât poate să trăiască pricinitorul boalei.

Răia neagră a cartofului, este foarte răspândită în Anglia, Germania și mai puțin în Belgia, Suedia, Danemarca, Austria, Olanda Norvegia, Cehoslovacia, Elveția.

Combaterea și prevenirea boalei.

Când se va constata că într'o regiune a apărut răia neagră, se va proceda astfel:

1. Se vor culege toți cartofii din regiunea infectată, se vor aduna frunzele și lugele aeriene și se vor distruge toate prin foc.

2. Pe terenul din care s'au scos cartofi bolnavi se vor răspândi chiar în toamna când s'au desgropat cartofii, var pisat, în cantitate de 20 kg. pe 1000 m. p. iar în primăvara următoare se va mai adăoga încă 10 kg. pe aceeași suprafață.

3. Terenurile infectate vor fi folosite timp de 10 ani ca pășune și fânețe, înlăturând prin smulgere diferitele plante sălbatice din familia Solanaceae care pot fi infectate ca și cartoful.

4. Se vor desinfecța cu lapte de var depozitele și magazinele în cari s'au păstrat cartofii.

5. După 10 ani se vor putea planta cartofi

numai din varietățile dovedite pe cale de experiență ca rezistenți în regiune.

În regiunile imediat învecinate cu cele declarate infectate se vor lua deasemenea măsuri: să nu se planteze 5 ani cartofi; iar după acest timp să se planteze numai cartofi dovediți experimental ca rezistenți în regiune.

Terenurile vor fi tratate ca și în cazul precedent.

FEL DE FEL

Din pildele altora.

Cehoslovacia câștigă milioane din miere și din ceară de stup.

Țara Cehilor nu este o țară de plugari și de oameni ai pământului. Ei își câștigă traiul mai mult din meșteșuguri și din fabrici Postăvăriile, uneltele, mașinile și ceasurile lor sunt vestite. Cehoslovacia este în locul întâi o țară industrială.

Cehoslovacia știe să stoarcă însă și din pământul lor sărac o mulțime de roade și bunătați. Ei fac economie isteată și cuminte. Văile și fânețele lor petroase sunt adevărate colțuri de raie. În deosebi ei știu să cultive foarte bine *albinele*. În țara lor sunt la modă coșnițele și stupinile zise „naționale” (coșnițele din scândură și sticlă).

Dela război icoace, numărul stupăriilor în Cehoslovacia s'a ridicat la *patru sute de mii*, toate foarte înfloritoare și aducătoare de mult câștig. În Cehia și Moravia sunt 42,000 de apicultori (stupari) cari toți sunt organizați în Societăți și tovarășii de stupari. Ei vând miera cu acelaș preț și au magazii de unelte și de coșniți cu prețuri scăzute.

Un stupar boem scoate pe an dintr'un singur stup 3 chilograme și 70 gr. de miere. În toată țara, Cehoslovacia au avut în anul trecut 1,250,000 kg. de miere (un milion două sute cinci zeci mii chilograme!), adică 125 vagoane! Ceară au scos 110,000 kg. sau 11 vagoane. Mierea de stup se vinde la ei cu câte 24 coroane chilogramul (peste 190 lei!), iar ceara 45 coroane, 360 lei.

Stuparii boemi au luat pentru miera de stupi din anul trecut 30 milioane și jumătate coroane, iar pentru ceară, 5 milioane și jumătate. Un câștig într'adevăr frumos și de luat în seamă.

Oare noi, Românii, cari am fost cei mai vestiți stupari în timpurile vechi, n'am putea să ne apucăm iarăși de stupărit, cum au făcut-o bătrânii? Tare s'ar plăti și foarte puțin obositor!

Feciorul lui Ioan Stuparul.

Poșta gazetei.

Un blăjan. — Articolul despre Pogorirea Sf. Spirit a sosit prea târziu. Dar și de altfel, să se știe pentru viitor: lucrări, despre cari nu știm ale cui sunt și cine le trimite, nu publicăm!

P. A. Bixad. — Suntem foarte mângâiați că gazeta noastră. Vă place. Noi facem toate jertfele ca să-i dăm poporului nostru o gazetă mare, creștinească, românească și plină cu învățături, cu știri feliurite și interesante. Laude primim destule, dar avem năcazuri grele cu *restanțierii*. Mare pacoste pe capul nostru restanțele de abonament. Peste 150,000 (o sută cinci zeci mii lei) ne zac afară, la cetitori, din anii 1924—1925! Și în anul acesta ne-au sporit cheltuielile cu un *sfert de milion!* Așa se ține o gazetă care trăiește numai din său el...

D. Marian, B. Am primit Lei 150, din cari am trecut Lei 30 pe 1925 iar Lei 120 pe 1926. Mai aveți de plătit până la 31 Decembrie 1926 Lei 30.

Pop Ioan, N. — Am primit Lei 270.

Redactor responsabil IULIU MAIOR

Frați săteni gazeta voastră este „UNIREA POPORULUI”, Blaj, jud. Târnava mică.

Cărți bisericești.

	Lei.
Apostolul, sau faptele și epistolele ss. Apostoli f. 4., leg. în piele	320—
Evangelia dela s. liturgie și inserat din ziua întâie a învierii Domnului Hristos, în 7 limbi,	30—
Euhologiu, leg. în pânză	220—
Liturgier, leg. în pânză	220—
Orologier, leg. în pânză	220—
Octoih mic, 8 ^o leg. simplu	75—
Pentecostar mic, 8 ^o leg. simplu	75—
Octoih și Pentecostar, legat într'una	120—
Prohodul Domnului, Nostru Isus Hristos	10—
Antologion sau Mineiul, care cuprinde în sine slujbele dumnezeștilor sărbători,	
Tomul I. leg. cu călcăiu de piele	540—
Tomul II. III. leg. > > > >	700—
Evangelia, leg. > > > >	450—
Psaltire, broș., simplă	75—
Triod, cu călcăiu de piele	380—
Rânduiala sf. Ungari, carea se cântă de un preot	2—
Strajnic, ciril, legat	80—

Cărți pentru cateheză.

Micul catehism cu elementele bibliei cl. I—II	8—
Catehism pentru clasa III—VI. primară	20—
Istoria biblică IV—V	20—
Liturgică pentru clasa V. și VI. a școlii primare (în lucrare)	—
Istoria bisericească pentru cl. V. VI-a școlii primare	5—

Cărți de școală primară.

Dela Librăria Seminarială din Blaj se pot comanda următoarele cărți de școală primară cari cu toată scumpetea de azi nu li-a crescut prețurile, rămânând la cele vechi:

1. »Abecedar« Precup-Cocișiu Nr. de a. 1011—1924. Lei 6—
2. »Cetirea« cl. II. de T. Cocișiu Nr. de a. 1096—1924. » 4—
3. »Cetirea« cl. III. de T. Cocișiu Nr. de a. 1096—1924. » 8—
4. »Cetirea« cl. IV. de T. Cocișiu Nr. de a. 1096—1924. » 11—

Librăria Seminarului Blaj.

O garnitură de mașină

cu abori se află de vânzare în comuna Cisteiul român la Popa Gligor. Batoza 900, Cazanul 4 puteri, sistemul Umbrant.

Se poate plăti și în rate.

(178) 1—2.

Atelier de pantofărie modernă și ortopedică, în curte la

IOAN BLAGA

sub conducerea

DLUI GEORGE GADA,

absolvent al mai multor cursuri de specialitate în bransa pantofăriei, diplomat în ortopedie.

Se execută prompt și pe lângă garanță orice lucru în bransa pantofăriei. — Se garantează și pentru cele mai gingașe picioare.

(162) 9—?

Mitropolia romană unită de Alba-Iulia și Făgăraș — Blaj.

Nr. 2770/1926.

Licitațiune.

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de *Luni 14 Iunie 1926*, orele 9, se va ține licitație publică cu oferte închise, în biurul Administrației Centrale Capitulare din Blaj, pentru **darea în întreprindere a clădirii complete a lotului al doilea din Institutul Recunoștinței**, precum și pentru **continuarea clădirii Capelei arhierilor din Blaj.**

Se pot prezenta oferte pentru toate grupele de lucrări, pentru grupe singuratică, ori pentru mai multe grupe.

Licitația se face pe serii de prețuri unitare. Caietele de sarcini, planurile și piezele contractului, necesar pentru întocmirea seriei de prețuri se pot consulta la sus numita Administrație Centrală Capitulară, începând cu ziua de *Luni 31 Maiu 1926*, în fiecare zi de lucru, între orele 10—12, de unde se pot obține formularele necesare pentru ofertă, — cari formulare sunt obligatoare —, precum și condițiunile speciale ale licitației.

Blaj, din ședința consistorială, ținută la 22 Maiu 1926.

VASILE SUCIU.

Arhiepiscop și Mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș.

Citiți și răspândiți: „UNIREA POPORULUI“

Se predă o prăvălie.

În comuna Hususău cu mărfuri mixte, cu drept de beuturi și tutun, localul pe 5 ani închiriat, condițiuni ușoare pentru plățirea mărfurilor. Informațiuni la „Farnica“, „Hangya“ în Valea lungă (Hususău).

(174) 1—2

CLINICA INFANTILĂ—CLUJ.

Se face cunoscut, că la clinica de copii din Cluj, Str. Regală 22, se primesc eleve, cari să urmeze cursul de îngrijitoare de copii (infirmiere). Cursul durează o luni și practica încă 6 luni. Condițiunile: 1. etatea între 18 și 40 ani, 2. certificat de absolvire a 4 clase primare.

(176) 2—3

Nicolae Baciu

măestru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția păpușarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghetă și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghetă simple din material tare.

(124 20—52

□ □ RECLAMA □ □

::: este sufletul comerțului :::

PLUGARI!

ECONOMI!

Cumpărați-vă uneltele de plugărie dela fabrica de mașini

E. NICOLA

Aici se găsesc vestitele pluguri „Bächer“ din cel mai bun oțel,

Mașini de sămănat și de săpat

din material de clasa întâi și lucru trainic.

Aici se repară **Motoare**

Și ori ce fel de mașini economice, mori, tăietoare de nutreț și alte asemenea.

Se primește la forostuit: alamă, fier, tuciu cu sudat.

151 10—?

Pantofăria modernă

Niculae Barna

BLAJ, Piața Inocențiu M. Clain.

Se pregătesc cele mai elegante și moderne ghete și pantofi, pentru domni și dame, din materialul cel mai bun, cu prețurile cele mai moderate.

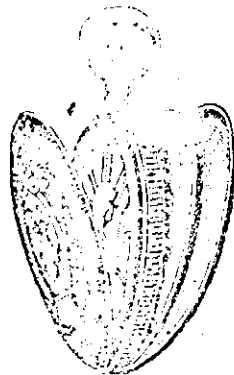
(149) 10—?

M. FRIEDMAN

Ceasornicar în Blaj

Are cele mai moderne orloage și giuvaeruricele cu cele mai scăzute prețuri de zi.

REPARĂ
CEASURI
AMERICANE

precum și orice fel de ceasuri și scule prețioase, în timpul cel mai scurt.

CUMPAR.

aur, argint, platină, pietrii scumpe, dinți de aur, cu celea mai bune prețuri de zi.

179] 2—?